

[Arbejdsministeren.]

har fremkaldt denne sag, er det overfor mig oplyst, at ingen af dem har arbejdet i plantagerne som medlemmer af kristelig arbejdsløshedskasse før den 1. april 1938. Dette vil sige, at ingen af dem — efter de afgørelser og udtalelser, jeg før nævnte — har erhvervet eller bevaret nogen ret til ligestilling med medlemmer af anerkendte kasser.

Der fandtes i de pågældende afdelinger af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse ledige medlemmer, som tidligere havde arbejdet for klitvæsenet. Disse medlemmer af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse har i året 1947—48 — d. v. s. fra 1. oktober 1947 til 1. oktober 1948 — haft en ikke ubetydelig ledighed, idet de henholdsvis har været ledige i 113, 88, 109 og 122 dage.

Nu har medlemmer af kristelig arbejdsløshedskasse ud fra de betragtninger og regler, jeg tidligere har nævnt, måttet vige for disse folk, som altså havde haft en betydelig ledighed, som tidligere havde arbejdet i plantagerne, og som er forsikrede i en anerkendt arbejdsløshedskasse.

Det er ikke min hensigt at drage redeligheden af motiverne for de afskedigede klitarbejderes medlemsskab i kristelig arbejdsløshedskasse i tvivl. Men jeg vil gerne pointere, at 4 af de 5 af disse arbejdere oprindeligt har været medlemmer af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse, men har meldt sig ud, de 2 i 1942 og de 2 i 1946, for derefter at melde sig ind i den private kasse. Selv om deres udmeldelse må ses på baggrund af de religiøse modsætninger på stedet, så kan jeg egentlig ikke se, hverken hvorfor de mente at burde melde sig ud af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse, eller at der skulle være noget særligt anerkendelsesværdigt i, at de gjorde det.

For at tage det sidste først, så ved jeg ikke, om deres medlemsskab i arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse har haft betydning ved deres antagelse ved klitvæsenet. Men i alle fald tyder det ikke på solidaritetsfølelse at melde sig ud af den organisation, som man naturligt tilhører, og som gennem tiden har bidraget til at forbedre arbejdsvilkårene for sine medlemmer, ikke mindst på det her omhandlede område.

Det forekommer mig ikke særlig naturligt, at de eventuelt har ment af religiøse grunde at burde melde sig ud af arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse og ind i den kristelige kasse. Der er — som jeg vist allerede har nævnt — blandt de fagligt begrænsede kassers medlemmer masser af troende mennesker og i det hele folk af vidt forskel-

lige anskuelser, og jeg har vanskeligt ved at se, at f. eks. arbejdsmændenes arbejdsløshedskasses virksomhed på noget punkt kan kollidere med almindelige kristelige menneskers synspunkter. Det forekommer mig da helt unaturligt, om man virkelig på dette punkt skulle tage et sådant hensyn til religiøse særstandpunkter — hvad der jo her er tale om —, at man derfor skulle ændre eller gennemhulle prøvede principper og gå ind i en ordning, som alle saglige hensyn taler imod.

Der er under denne sag blevet sagt, at der er udøvet terror overfor medlemmerne af kristelig arbejdsløshedskasse. Som det vil fremgå af, hvad jeg har sagt, kan jeg ikke anerkende denne påstand. Hvis man vil se rigtigt på sagen, vil det da også vise sig, at det i virkeligheden er kristelig arbejdsløshedskasse, der er den angribende part.

Det er Kristeligt dansk Fællesforbund, der har bevæget nogle medlemmer af den statsanerkendte arbejdsløshedskasse til at forlade denne og gå over i den kristelige kasse, medlemmer, der igennem flere år havde stået i den statsanerkendte arbejdsløshedskasse uden tilsyneladende at føle noget ubehag eller komme i religiøse vanskeligheder derved. Det er i realiteten Kristeligt dansk Fællesforbund, der har forvoldt den uro, som har givet anledning til hele denne sag.

Hvis der ved det forslag, der er fremsat, bliver åbnet adgang for kristelig arbejdsløshedskasse til anerkendelse, og kassen dermed bliver i stand til at byde sine medlemmer de samme fordele som de nu anerkendte kasser, så nærer jeg med mit kendskab til forholdene i Vestjylland efter de informationer, jeg har derfra, ingen tvivl om, at nuværende medlemmer af de statsanerkendte kasser visse steder i stort tal vil blive udsat for et pres — for ikke at bruge udtrykket terror — fra de sider, der er interesseret i Kristeligt dansk Fællesforbund og kristelig arbejdsløshedskasse, med det formål at få dem til at gå over i kristelig arbejdsløshedskasse og forlade den statsanerkendte arbejdsløshedskasse, som ligesom Dansk Arbejdsmands Forbund er en ren arbejderorganisation alene til varetagelse af lønarbejderes interesser.

At dette kun kan give anledning til stridigheder og besværligheder, som det var bedst at undgå, behøver næppe nærmere at påpeges.

De ærede medlemmer vil forstå, at der efter min opfattelse er meget stærke grunde, der taler for at opretholde det hidtidige